

vatelův považovati v tomto případě za správný a dle toho prováděti, bylo by to v rozporu jak s § 822 obč. zák., tak s §§ 174 a 177 nesp. pat. a bylo by možno tato ustanovení obcházeti, což přece úmyslem zákonodárce nebylo. Třeba § 822 obč. zák. (nový doslov) nečinil zmínky o výhradě, jakou měl na mysli starý jeho doslov, nutno přes to z něho dovodovati, že chtěl zákonodárce jakoukoli exekuci věřiteli proti dědici na součásti pozůstalosti před jejím odvzdáním vyloučiti, což vyplývá z toho, že ji připouští jen na jednotlivé kusy, s nimiž bylo dědici pozůstalostním soudem přenecháno volné nakládání, že v dalších ustanoveních (§§ 74 a 75 třetí dílčí novely k občanskému zákonu) stanoví, jak se mohou věřitelé proti dědici zajistiti. Již tato ustanovení svědčí tomu, že exekuci dle § 350 ex. ř. žádanou bylo lze povolit jen za předpokladu těchto bylo lze povolit jen za předpokladů těchto předpisů stanovených. Avšak povolení exekuce dle § 350 ex. ř. vadí v tomto případě také §§ 174 a 177 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Dle ustanovení těchto lze pozůstalost dědici teprve tenkrát odevzdati, když své právo dědické řádně prokázal a všechny závazky mu příslušející splnil, o vtělení odevzdací listiny pak může dědic žádati, nabylo-li odevzdání právní moci. Tato ustanovení nebyla exekučním řádem ani mlčky, ani výslovně změněna nebo zrušena a nutno si jich tedy i v tomto případě povšimnouti. Byl by tedy vklad vlastnického práva se současným exekučním vkladem práva zástavního pro vykonatelné pohledávky možným jen tehdy, kdyby bylo lze vklad práva vlastnického na dum č. 55 pro povinného na základě odevzdací listiny vůbec povolit. To však, jak z dovolacího rekursu vyplývá, posud není možno. Vadí-li tedy tomuto povolení posud předpisy § 174 a 177 cit. cís. pat., pak nelze překážku tuto pomocí § 350 ex. ř. odstraniti a proti těmto ustanovením vklad práva vlastnického povolit. Pro posouzení věci za tohoto stavu jest nerozhodno, zda byla pozůstalost odevzdána podle závěti či ze zákona či zda bylo o ní učiněno mezi dědici narovnání a zda bylo narovnání soudem schváleno čili nic, neboť pokud nemůže býti odevzdací listina vydána a není pravomocna, nelze ji ani v pozemkové knize provésti. Právem proto rekursní soud nevyhověl návrhu vymáhajícího věřitele. Obavy, že by stěžovatel, kdyby nebylo vyhověno jeho návrhu, mohl přijíti o jedinou možnost, aby došel úhrady svých pohledávek, nelze vzhledem na shora citované §§ 76 a 75 třetí dílčí novely k občanskému zákonu sdíleti.

Čís. 1848.

Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., o odkladu exekuce vyklizením.

Ten, kdo užíval bezplatně bytu, jsa zaměstnán v podniku vymáhající strany, jenž souvisel s jejím zemědělským podnikem, jest osobou zaměstnanou v podniku zemědělském.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1118/22.)

Povinný byl zaměstnán jako nádeník v kolářské dílně vymáhajícího věřitele, jež patřila k jeho zemědělskému podniku. Proti exekuci na vy-

klizení domáhal se povinný odkladu, jež soud první stolice povolil na tři měsíce, rekursní soud návrh na odklad zamítl.

Nejvyšší soud povolil odklad na jeden měsíc.

Důvody:

Nelze sdíleti názor rekursního soudu, že potvrzeními okresních úřadů, jež povinný předložil, není prokázáno, že povinný nemá za byt bez své viny přiměřené náhrady. Obecní úřady potvrzují, že povinný byt hledal, že však nemohl v dotyčné obci byt dostati, poněvadž tam prázdných bytu není. To dlužno uznati za dostatečné, poněvadž nelze přece od strany žádati, by se vykázala, že se ucházela o byt u všech majitelů domů a že a proč od nich nemohla bytu dostati. Rekursnímu soudu jest však přisvědčiti v tom, že o povinné straně platí ustanovení § 2 vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. Povinný užíval bytu, o nějž jde, bezplatně, byv, jak ve sporu o vyklizení udal, zaměstnán jako nádeník v kolářské dílně vymáhající strany, která patřila k jejímu zemědělskému podniku. Třeba že nekonal zemědělských prací, byl přece zaměstnán při výrobě a opravě hospodářského nářadí, kterou vymáhající strana provozovala v rámci svého zemědělského podniku jako součást tohoto podniku a pro něj a proto jest povinného pokládati za osobu zaměstnanou v podniku zemědělském po rozumu cit. § 2. Okresní soud povolil tudíž povinnému sice právem odklad exekuce, pochybil však v tom, že neobmezil odkladu na smlouvenou neb obvyklou výpovědní lhůtu z námezdního poměru, která v tomto případě, jak povinný sám ve sporu udal, činila jeden měsíc.

Čís. 1849.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Požadovatel není povinen převzítí břemena patronátní. Rozhodovati o tom patří ku pravomoci řádných soudů. Účinek částečného neb úplného rozprodeje zatíženého statku na reální patronát. Převoditelným jest jen poměr patronátní jako úhrnek práv a závazků, nikoli též úplně nebo částečně ta neb ona jeho stránka.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 1123/22.)

Soud první stolice nevyhověl návrhu vlastníka, by požadovatelé vlastnictví pozemků převzali též patronátní břemena, na vlastníkově panství váznoucí. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vyslovil nepřislušnost soudu, rozhodovati o návrhu. Důvody: Soudům přísluší, co tkne se patronátu, rozhodovati pouze rozepře, zda nesporné jinak právo patronátní tou či onou osobou jako celek vykonáváno býti má. Jinak nejsou soudy ve věcech církevního patronátu příslušnými, tedy také ne v otázce, zda část břemen patronátních, na jiné osoby než na patrona má přejíti. Rozhodovati o tom náleží úřadům politickým po slyšení účastníků a orgánů církevních. Na tom nezměnil ničeho § 10 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. I kdyby se břemen patronát-